

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 27. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137151381408/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

Otto, »det er i det mindste Tilfældet med de virkelige Blomster; men see dog ikke mere tilbage! det er Synd!»

»Synd?» gjentog *Vilhelm*, »ja det er da en meget uskyldig Synd! De kan troe, det smigrer det lille Væsen, at vi beskue hendes Deilighed. Jeg kan ret tænke mig, hvor lokkende et kjærligt Øiekast af en ung, rig Herre kan være for sligt et svagt, qvindeligt Gemyt. De søde Ord, man kan sige, er en Gift, der gaaer over i Blodet. Endnu har jeg da en god Samvittighed, ikke een uskyldig Sjæl har jeg forgiftet!»

»Og De er dog ung og rig nok dertil!» gjentog *Otto* med en blandet Bitterhed. »Vore Venner foregaae os med et godt Exempel! der komme nogle fra vort Aar! De kjende til Roserne!»

»God Aften Du!» raabte tre, fire til *Vilhelm*, hvem Hilsenerne meest syntes at gjælde.

»Er De Du med alle disse?» spurgte *Otto*.

»Ja!» svarede *Vilhelm*, »vi bleve det ved et Rusgilde. De drak Alle Du, jeg kunde da ikke undslaae mig. Jeg giver ellers ikke gjerne mit Du uden til mine Nærmeste. Det har mig noget beslægtet, noget hel- ligt. Mange kunne strax kaste det til den første den bedste, drikke de et Glas sammen. Ved Rusgildet kunde jeg ikke sige nei.»

»Hvorfor ikke det?» svarede *Otto*, »det vilde aldrig have generet mig.»

Begge Vennerne vandrede Arm i Arm videre. Vi see dem først igjen ud paa Aftenen hos en adelig Familie, hvis Navn og Stand findes i den danske Statskalender; det vilde altsaa være udelicat at nævne disse i en Fortælling, hvis Begivenheder ligge os saa nær.

Store Selskaber ere de kjedeligste. I disse har man to Slags Pine- bænke. Enten bliver man spændt fast ved Spillebordet, eller faaer en Plads, stillet op til Væggen, hvor man med Hatten i Haanden, eller se- nere, med denne ved sine Fodder, maa staae, selv under Maaltidet. Dog dette Huus var et af de aandrige. Du, som gjenkjender det, vil erkjende, at det ikke kan tælles mellem dem

Hvor Hverdags-Sladdrens matte Fisk
Blev daglig dækket Dig paa Disk.*

Denne Aften lære vi ikke at kjende Familien, men kun deres smukke Julefest.

* *Christian Winther.*